

[Valdemar Thomsen.]

Fordeling og en tidssvarende Politik, og om den gode Vilje virkelig kan finde Udtryk i et positivt Lovgivningsarbejde. I saa Fald, hvis det er Tilfældet, saa vil Formaliteterne hurtigt kunne bringes i Orden; det vil sige, et Parti, der helt og fuldt repræsenterer det overvejende Tal af Landbrugere, vil hurtigt være en Kendsgerning. Men maaske det er det, man fra andre Sider, hvor der næres saa store Betæneligheder, frygter mere end noget andet, og det, som bevirker, at man, i alt Fald at dømme efter enkelte Udtalelser, der er fremsat, ser Spøgelser ved højlys Dag.

I det Svar, Statsministeren havde til Partiordførerne, fornøgtede han sig ikke, maa jeg sige. Statsministeren var ind imellem det alvorlige fornøjelig at høre paa, han slog om sig med Vittigheder, Satire eller undertiden det rene Vrøvl uden Forbindelse med Virkeligheden. Hvad er nu Forklaringen paa denne Form for Talekunst? Efter min Mening er den Camouflage for et af to: enten, hvad jeg nødig vil tro, for at dække over en lidet klædelig Ligeegyldighed og Overlegenhed, eller, hvad jeg haaber og er noget tilbøjelig til at antage, Camouflage for at skjule den vaagnende Erkendelse af at have fejlet og over Vilje til at naa frem ad andre og nye Veje. Statsministeren er aabenbart af den Opfattelse, hvad der maaske kan være rimeligt, at hans Meningsfæller og navnlig hans politisk forbundne nok skal høre Sandheden, men at de maa have den i smaa Portioner. For visse Socialdemokrater og Radikale, der staar som Kapitalens Vogtere, vil det ogsaa være et haardt Slag, om ikke de fremdeles kan faa en afgørende Indflydelse paa Regeringens økonomiske Politik.

Lad mig til Eksempel paa det, jeg her var inde paa vedrørende Camouflage, nævne, at Statsministerens Svar til mig, hvad den vittige Indledning angaar, var fuldstændig hen i Vejret. Statsministeren sagde, at jeg havde indviet Tinget i, hvilken Sang jeg yndede, til Trods for at min Mening ikke var til at misforstaa, naar jeg antydede det stik modsatte, nemlig at Statsministeren uden Hensyn til Krise og Arbejdsløshed klimprede paa sin partipolitiske Citer og synger den mest sorgløse Vise, der kan tænkes. Jeg tager det ikke alt for højtideligt, men i Virkeligheden gjorde Statsministeren sig her vittig paa en politisk Modstanders Bekostning, ikke som vi forleden saa Justitsministeren ved Hjælp af umiddelbart Vid, men i det Tilfælde ved Hjælp

af et oplagt Falsum, og det burde Statsministeren nu alligevel holde sig for god til.

Jeg nævner ikke dette for at beklage mig, da den Slags Ting forekommer saa ofte, og for mit Vedkommende maa jeg nærmest sige, at hvis ikke det blev anvendt over for mig, vilde jeg nærmest føle det som noget af et Savn. Jeg nævner det ikke, som sagt, for at beklage mig, for trods alt saa glæder jeg mig over den Udtalelse, som Statsministeren fremsatte over for mig, som jeg anser for det egentlige Svar. Det glæder jeg mig over, navnlig fordi Statsministeren saa stærkt fremhævede, at Samarbejde mellem Arbejder og Bonde fremdeles er paa Dagsordenen, fordi — saadan udtrykte Statsministeren sig — det er den naturlige Udvikling, at de, der udøver produktivt Arbejde, finder hinanden.

Jeg tror, at der i en saadan Udtalelse ligger for det første, at der maa ske en afgørende Ændring i Regeringens Politik, for det andet en Erkendelse af, at der tiltrænges en virkelig politisk Nyorientering, og at Vittigheder m. m. kun tjener til at mildne lidt paa Virkningen af Indrømmelser og Erkendelse.

Det glæder mig ogsaa, maa jeg sige, at der er mange, der har givet Tilslutning til det rimelige og til det forstaaelige i et Samarbejde som det nævnte. Andre har fundet sig foranlediget til paa Forhaand at afvise enhver Tanke om Forstaaelse og Samarbejde med Arbejdernes Repræsentanter. Jeg har nok lagt Mærke til, at en Del finder det formaalstjenligt at faa mest muligt stablet op mellem Bonde og Arbejder, og det synes jeg mildest talt er ansvarsløst, forudsat naturligvis, at der overhovedet er en Vej frem, og det var jo, det, som skulde undersøges.

Sagen er nemlig den — vi kan lige saa godt se Sandheden lige i Øjnene —, at vi politisk set staar ved Skillevejen, og Begivenhederne kan hurtigt tage Fart, og de vil gøre det, hvis ikke der findes en tidssvarende Løsning. Spørgsmaalet er saa: Vil man — for at sige det kort og populært —, vil man en Løsning paa Spansk eller Svensk? Vil man det første, og det er der mange, der tilsyneladende i hvert Fald vil, saa skal man bare lade Udviklingen gaa sin skæve Gang, saa kommer de spanske Forhold af sig selv. Vil man derimod en Løsning i Overensstemmelse med nordisk Folkeejendommelighed, saa maa det snart finde Udtryk i Handling.

Det er muligvis en klog Taktik i Øjeblikket partipolitisk set at spille Arbejder og Bonde ud mod hinanden, men kortsynet